

עמ"ת 48909/01/16 - א' א' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 48909-01-16 א'(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
עורר	א' א' (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ, ס"צ
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע - אל עמי תביעות
משיבה	דרום

החלטה

הרקע

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר-שבע, (כב' השופטת ש' שיטריט), מיום 6.1.16, בה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
2. נגד העורר הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות איומים ותקיפת בן זוג. על פי הנטען, בחודש נובמבר האחרון, בבית המשותף של בני הזוג, תקף העורר את המתלוננת, בכך שמשך בשיער ראשה וסטר לה מספר פעמים בפניה. זאת, נוכח החשד כי היא בוגדת בו. לאחר אירוע זה, ובמהלך מספר שבועות, נהג לאיים על בת זוגו כי יפגע בה, בילדיהם ובחיוו שלו. כן איים שייקח את הילדים. נטען, כי החל מיום 17/11/2015 ועד ליום 29/12/2015, נהג העורר לדרוש מהמתלוננת כי תהיה "צמודה" אליו ולא תלך לשום מקום בלעדיו. ביום 29/12/2015, מסרה המתלוננת לעורר אמתלה כלכלית, על מנת לאפשר לה להיפגש עם עובדת סוציאלית. העורר לקח את המתלוננת לאגף הרווחה, ושם פגשה בעובדת סוציאלית וחשפה בפניה את מצוקתה, נוכח מעשי העורר.
3. המדינה, בבקשתה לעצור את העורר עד תום ההליכים, טענה לעילת מעצר מחמת מסוכנות. זאת, תוך שהיא מסתמכת על האירוע הנוכחי ועל עברו הפלילי של העורר. עבר, הכולל עבירות אלימות חמורות, בגין הורשע ונשפט לתקופות מאסר ארוכות (עונש מאסר בן 12 שנה, בגין הריגה משנת 1999, עבירת חבלה חמורה משנת 2010 ועוד). בין השאר, הצביעה המדינה על כתב אישום שנדון בקיץ האחרון, הכולל שני תיקים שעניינם אלימות ואיומים כלפי אותה בת זוג עצמה. כתב אישום, אשר הסתיים בקביעה כי העורר אינו בר עונשין, וניתן צו אשפוז פסיכיאטרי.
4. במסגרת הטיעון בבית משפט השלום, הזכירה המדינה עוד, כי העורר הורשע אך לאחרונה בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית, מאותו צו אשפוז שהוטל עליו בקיץ ונדון ל-3 חודשי מאסר. כן הצביעה המדינה על

תיאור המתלוננת את מעשיו של העורר ואת לשונו של העורר עצמו בחקירתו, מהם למדה המדינה על היחס האובססיבי של העורר כלפי בת זוגו. בהקשר זה, הדגישה המדינה את התנהגותו של העורר לפיה דרש העורר כי המתלוננת תהיה צמודה אליו כל העת, משום אמונתו כי היא בגדה בו.

5. הסנגור הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען לחולשתן. הסנגור טען שנסיבות גביית הודעת המתלוננת מלמדות על כך שמהימנותה נמוכה, על פניה. זאת, בשים לב לכך שעיקר תלונת המתלוננת נוגע לכך שהעורר כפה עליה להיות צמודה אליו בכל עת, אך מעשי האלימות לכאורה, נמסרים לחוקר אך ורק בתגובה לשאלות סגורות. הסנגור הדגיש, בהקשר זה, כי המדינה לא האשימה בעבירה של "כליאת שווא", וממילא אין לראות כעבירה את התנהלותו של העורר, בה דרש מהמתלוננת להיות צמודה אליו בכל עת. בנסיבות אלה, סבר הסנגור כי הראיות חלשות. יתירה מזו, הסנגור הדגיש כי מעשי התקיפה והאיומים אירעו כחודש וחצי לפני התלונה, לכאורה, דבר המחליש את מהימנות התלונה, ואף את עוצמת הטענה למסוכנות הנובעת ממעשים אלה.

6. לעניין עילת המעצר - טען הסנגור כי אמנם יש לנאשם עבר פלילי, אך בשים לב לזמן שחלף בין האלימות הנטענת בתיק זה לבין התלונה, ובשים לב לכך שהמתלוננת לא מייחסת משקל לתקיפה ולאיומים, אין ללמוד מכך על מסוכנות רבה. הסנגור טען עוד כי, מכיוון שהתיק הקודם בגין מעשה אלימות כלפי המתלוננת הסתיים בצו אשפוז, ללא קביעה של בית המשפט כי העורר ביצע את המעשים, הרי שאין מקום להתחשב באותו תיק קודם שאינו בבחינת "עבר פלילי". הסנגור הציע כי אם בית המשפט יקבע שיש עילת מעצר, תקבע חלופת מעצר מחוץ לעיר באר שבע, בפיקוח אביו של העורר. לבקשת הסנגור, האב נחקר והציע לקחת את העורר אליו לבית בדימונה, שם יפקח עליו במרבית שעות היום, למעט שלוש שעות בבוקר, בהן פותח את בית הקפה. כן ציין האב, כי שמר על העורר בעבר בחלופות מעצר והבהיר כי "אם יש משהו אני ישר מביא לו משטרה".

7. בית משפט השלום, לאחר עיון בתיק החקירה, קבע כי קיימות ראיות לכאורה, מעבר לנדרש בשלב זה. בית משפט השלום הצביע על הודעת המתלוננת ועל דברי העובדות הסוציאליות אודות נסיבות הפניה של המתלוננת אליהן, התנהגותה, בקשתה להתפנות למקלט לנשים מוכות ונסיבות מעצרו של העורר.

8. לעניין עילת המעצר - קבע בית משפט השלום כי זו קיימת בעוצמה גבוהה "בהינתן עברו הפלילי המכביד של המשיב בעבירות של אלימות, הפרת הוראה חוקית, בריחה ממשמורת ורקע פסיכיאטרי". בית המשפט הוסיף כי לא התרשם כי החלופה יכולה להשיג את מטרת המעצר והוסיף "התרשמתי כי מסוכן הוא מאוד וספק רב בעיני אם קיימת חלופה אשר תסכון בעניינו". נוכח כל זאת, הורה בית משפט השלום על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

הערר

9. הסנגור בערר, חזר על טענתו כי הראיות לכאורה חלשות. זאת, נוכח העובדה שעיקר תלונת המתלוננת נוגע להגבלת החופש שלה על ידי העורר ולא לאלימות. הסנגור טען כי קבילות המסמכים מטעם העובדות הסוציאליות מוטלת בספק, ובכל מקרה אין בהם כדי לחזק את דברי המתלוננת. הסנגור טען עוד כי הגבלת חופש המתלוננת על ידי העורר, כטענתה, כלל אינה מהווה עבירה פלילית. מכל מקום, משהחליטה המדינה

לא לייחס לעורר עבירה פלילית בהקשר זה, מן הראוי היה שלא ליתן לעניין משקל ובוודאי שלא משקל גדול.

10. לעניין עילת המעצר - הזכיר הסנגור את חלוף הזמן מאירועי האלימות עד להגשת התלונה. טען כי האלימות עצמה אינה ברף הגבוה, וכי אם בית המשפט חושש שמא העורר אובססיבי ביחס למתלוננת, נכון היה לבחון הדבר באמצעות תסקיר, ולא להורות מיד על מעצר עד תום ההליכים. הסנגור הביע את עמדתו כי החלופה המוצעת עשתה רושם חיובי וניתן היה להעמיק ולבחון החלופה באמצעות תסקיר. כן הביע הסנגור תמימה על כך שלמרות שבית המשפט קבע שיש "ספק" אם קיימת חלופת מעצר אשר תסכון, הורה מיד על מעצר, מבלי להעמיק חקור בעזרת שירות המבחן. עוד לעניין החלופה, טען כי כאשר מדובר בחלופה במרחק משמעותי, הרחקה מבאר שבע לדימונה, מן הראוי לבחון ברצינות את החלופה, ובמקרה החמור להורות על מעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני בבית האב.

11. בדיון על פה, הרחיב הסנגור את טיעונו. הסנגור עמד על כך שלא ראוי להתחשב בהגבלת תנועות המתלוננת, כאשר העורר לא הואשם בכך באופן פורמלי. כן קבל על כך שאין נימוק מוחשי להחלטת בית המשפט בשלילת החלופה שהוצעה, ואין נימוק להימנעות של בית המשפט מלבחון החלופה באמצעות תסקיר.

12. לשאלת בית המשפט, אם תמונת המסוכנות לא מתגברת מאוד בשים לב לתיק הקודם, שהסתיים בצו אשפוז, שעניינו מעשי אלימות ואיומים מסוכנים כלפי המתלוננת, שבוצעו אך לפני חודשים ספורים, השיב הסנגור כי לא בחן את הראיות לכאורה באותו תיק ומכל מקום מדובר בתיק סגור, בו לא נקבע שהעורר ביצע את העבירה. הסנגור סבור כי, מבחינת משפטית, אסור לבית המשפט להתחשב בנסיבות שנטענו בתיק בו העורר זוכה. כן הדגיש הסנגור כי, לאחר שהעורר ברח מהאשפוז, המתלוננת הייתה בקשר עם הסנגור ופעלה להביא לסיום העניין, כדי שתוכל לחזור לחיות עמו, כפי שאכן קרה, כאשר חזר אליה מיד בתום מאסרו.

13. נוכח הערת בית המשפט, כי בכוונתו לבחון את התיק הקודם כחלק מתמונת המסוכנות, ביקש הסנגור לדחות את הדיון, על מנת לאפשר לו להתייחס לראיות לכאורה באותו תיק. בדיון המשך שהתקיים, חזר הסנגור על טענתו שאין להתייחס לתיק שהסתיים בזיכוי. לשיטתו, בתיק הקודם דובר במצב בו העורר סבל ממחשבות שווא, סבר שהמתלוננת בוגדת בו ולכאורה ביצע המעשים המיוחסים לו. הסנגור טען שאין משקל לאותם אירועים, כאשר בוחנים את התנהגותו ומסוכנותו עתה, כאשר אינו חולה.

14. התובעת בתשובתה, ביקשה מבית המשפט שלא לעצום את עיניו מלראות אירועים דומים באופיים שקרו תקופה קצרה קודם לכן, אף אם המסגרת המשפטית בסופו של יום התבררה כשונה. התובעת סבורה שנוכח העבר הפלילי והתנהגות העורר כלפי המתלוננת בשני התיקים, יש ללמוד שמסוכנותו רבה מאוד, כי הוא אובססיבי ביחס לאפשרות שהמתלוננת בוגדת בו, וכי הוא נכון לנקוט באלימות ובאיומים כלפיה. כן הדגישה התובעת את העובדה שהעורר ברח ממשמורת חוקית אך לאחרונה, ובגין עניין זה לא נקבע כי הוא חולה והוא נענש על כך. מכאן, שלא ניתן ליתן בו אמון בכל חלופת מעצר.

15. לעניין התיק הקודם - לבקשת בית המשפט - ניצלה התובעת את דחיית הדיון, ופירטה את השתלשלות העניינים מבחינה משפטית, וכן צירפה את התיק הקודם וההחלטות הרלוונטיות לעיון בית המשפט. התובעת

הדגישה כי, בשלב הראשון של הטיפול בתיק הקודם, ביום 24/06/2015, ניתנה החלטה מפורטת הסוקרת את הראיות בתיק וקובעת שיש ראיות לכאורה. התובעת ציינה כי בתיק הקודם יוחסו לעורר מעשי אלימות, לרבות מעשי אלימות בעת שהמתלוננת ישנה, בין השאר כאשר בעט בה ודרך על גופה בעודה במיטה וכן סטר לה פעמים רבות בשנתה. כן נטען שם, כי בעת שהמתלוננת הייתה מאושפזת בבית החולים לאחר לידה, דרש מקטין להביא לו סכין, על מנת להגן על עצמו מפני רודפים מדומים. הקטין הביא לו סכין אל בית החולים. נטען כי העורר שכב לצד המתלוננת במיטתה בבית החולים וחנק אותה, אז הוליך אותה מחוץ לחדר האשפוז, הראה לה את הסכין ודרש ממנה "להודות" במעשה בגידה. למחרת, לאחר שהמתלוננת דיווחה לעובדת סוציאלית, נתפס העורר עם הסכין.

16. על רקע כל האמור, ביקשה המדינה לדחות את הערר ולקבוע כי מסוכנותו של העורר אינה מאפשרת כל חלופה.

דין

17. לאחר עיון בתיק החקירה, יש לדחות את טענת הסנגור לפיה קיימת חולשה בראיות. עדות המתלוננת מגובה במכתבים של שתי עובדות סוציאליות המתארות את נסיבות הגשת התלונה על ידי המתלוננת. אין כל שאלה בדבר קבילות תוכן המכתבים, בהנחה שהעדויות תעדנה בבית המשפט אודות התוכן. השתיים מתארות את מצוקת המתלוננת, כאשר תיארה בפניה כי העורר אינו נותן לה לצאת מהבית ללא ליווי שלו. כן תיארו את בקשתה לפנות למקלט לנשים מוכות עם ילדיה. תלונה זו נמסרה, לדברי העובדות הסוציאליות, כאשר העורר לכאורה בקרבת מקום ברכבו, ולדברי אחת מהן אף הגיע אל תוך המחלקה לשירותים חברתיים, בשלב מסוים.

18. אכן, עיקר תלונת המתלוננת, במשטרה ובפני העובדות הסוציאליות, אינו על האלימות והאיומים, אלא על התוצאה של האיומים. המתלוננת מספרת כיצד, נוכח האיומים, לא יכולה הייתה לנהוג בחופשיות, היא פחדה מהעורר "פחד מוות. אני יודעת למה הוא מסוגל". המתלוננת תיארה שלא החזיקה כלל מפתחות של הבית, כי נותקה ממשפחתה ומחבריה, וכי נמנע ממנה ללכת לכל מקום לבד. זאת, כאשר העורר גם מתחקר אותה אודות קשריה עם גברים אחרים. לדעתי, העובדה שהמתלוננת, סובייקטיבית, סבלה יותר מהגבלת החופש לאורך זמן, מאשר מהאלימות הישירה באירועים בודדים, אינה פוגמת בעוצמת הראיות, אולי להפך.

19. הסנגור סבור שאין ליתן משקל להגבלת החופש באיומים, אשר לא באה לידי ביטוי בסעיף אישום עצמאי. אכן, שותף אני לתמיהת הסנגור על כך שכתב האישום הוגש בגין עבירות "איומים" ועבירת "תקיפה סתם -בן זוג". זאת, כאשר מתוארת מערכת של שליטה יעילה וקשה, שנמשכה שבועות. הסבל שנגרם למתלוננת צריך היה להביא את המדינה להוסיף סעיפי אישום המשקפים את חומרת המעשים, סבל המתלוננת והערכים המוגנים שנפגעו. אין זה נכון שבית המשפט יקבע מסמרות בשאלה אם נכון היה להאשים גם ב"חטיפה", "כליאת שווא", "סחיטה באיומים", או כל עבירה אחרת שיש בה כדי לתאר באופן הולם יותר את הסיט שתיארה המתלוננת, בחייה עם העורר בשבועות האחרונים, ולו ב"פגיעה בפרטיות במזיד", לפי חוק הגנת הפרטיות.

20. יחד עם זאת, **שגיאה של התביעה בבחירת סעיפי האישום אינה משנה את הערכת המסוכנות הנובעת מנסיבות האירוע**. המדובר בדוגמא מובהקת של התנהגות אובססיבית של בן זוג. התנהגות, הבאה לידי ביטוי במגוון מנגנוני שליטה של העורר על המתלוננת. נכון שהאלימות הייתה "מעטה" והאיומים המפורשים לא לוּו בהצגת סכין, כמו בתיק הקודם. אולם, עוצמת האיום הייתה רבה עד מאוד. דבר הנלמד מפחדת העמוק של המתלוננת ועוצמת השליטה שהצליח העורר להשיג. העובדה שהעורר לא "נזקק" הפעם להשתמש באלימות קשה יותר ואיומים חמורים יותר, כדי להשיג את השליטה, אולי נוכח זיכרון המתלוננת אודות אירועי התיק הקודם, אינה מקטינה את הערכת המסוכנות.

21. הראיות בתיק דנן, כשלעצמן, לא יכולות היו לאפשר קבלה של חלופת מעצר, אלא לאחר בחינה של מידת המסוכנות וטיב החלופה, באמצעות תסקיר. השאלה היא, אם צדק בית משפט השלום שנמנע מלהזמין תסקיר, נוכח הנסיבות היותר רחבות. לטעמי, די בעבר הפלילי של העורר כדי להורות על מעצר ללא תסקיר. די בעצם קיומו של התיק הקודם והנסיבות העולות ממנו, כדי להורות על מעצר ללא תסקיר. כל שכן, ששילוב העבר הפלילי עם התיק הקודם שנגמר בצו אשפוז, אינו מותיר כל ספק שזהו סוג המקרים בהם אין צורך לבחון חלופת מעצר קונקרטית או לבקש תסקיר. לטעמי, הניסוח של בית משפט השלום, אשר קבע כי קיים "ספק רב" אם קיימת חלופת מעצר שתסכון, אינו אלא לשון המעטה בו בחרה השופטת הנכבדה, כדרכם הזהירה של משפטים. אולם, להסיר ספק מלבו של ב"כ העורר יש להבהיר כי, במקרה זה, כל חלופה לא תסכון.

22. עברו הפלילי של העורר כולל, כאמור, עבירות איומים ואלימות, לרבות גרימת חבלה חמורה (בגינה נשפט למאסר בפועל), תקיפת עובד ציבור (בגינה נשפט לשנת מאסר בפועל), עבירות סמים בגין נשפט למאסר בפועל, תקיפת שוטר, איומים והתפרצות ועוד מעשים רבים בגינם נשפט למאסר בפועל, על פני השנים. שיאו של הרישום הפלילי בהרשעה בעבירת "הריגה". אמנם מדובר בעבירה מלפני כ-16 שנה, אולם בשים לב לכך שהעורר נשפט ל-12 שנות מאסר בגין ההריגה, והורשע מאז כ-8 פעמים נוספות, כאשר צירוף כל המאסרים שהוטלו עליו מאז מגיע למספר שנות מאסר נוספות, אין לומר כי התנהגותו נורמטיבית. למעשה, נוכח תקופות המאסר הרבות, פלא שהספיק לבצע כל כך הרבה עבירות. **אין מדובר באדם "רגיל" המאיים להרוג ולחבול, מדובר באדם שכבר עשה זאת בעבר. מדובר במי שנשפט, נענש וחזר לסורו, פעם אחר פעם. לפיכך, מדובר בהחלט באדם אלים ומסוכן ביותר. בשים לב לכך שהרישום הפלילי מלמד שאין במאסרים על תנאי כדי להרתיעו, ובשים לב לכך שאך לאחרונה נשפט בגין בריחה ממשמורת חוקית, ואת העבירות בתיק זה החל לבצע מיד עם שחרורו מהמאסר, ברי שאין מדובר במי שניתן לסמוך עליו בכל חלופת מעצר שהיא.**

23. לעניין הסתמכות על התיק הקודם של אלימות ואיומים כלפי המתלוננת, יש להקדים **שאלה עיונית**. יש מקום לשאול אם סיכון שהוערך כסיכון פסיכיאטרי באופיו משפיע גם על הערכת המסוכנות במישור הפלילי, ואם סיכון פלילי משפיע על הערכת המסוכנות הפסיכיאטרית. ניסיון החיים מלמד כי הדבר תלוי בנסיבות של כל מקרה, ובטיב הסיכון בו מדובר. כאשר טיב ההתנהגות הנדונה, בהליך מעצר או בהליך אשפוז אזורי, דומה בצורתו להתנהגות עבר מהקבוצה השנייה, יש לדבר משקל. כך, מי שמעריך את מסוכנותו של מועמד לאשפוז, אשר הצית אש מחמת מצבו הנפשי, ראוי לקחת בחשבון גם עבר פלילי בעבירת הצתה. מי שבוחן שאלת מעצר נוכח אלימות הנובעת מקנאות דתית, ראוי לקחת בחשבון גם התנהגויות פסיכוטיות מסוכנות בעבר, אשר היו בהם ביטוי של קנאות דתית. אולם, כאשר אין כל קשר בין ההתנהגות המסוכנות הפלילית

לבין ההתנהגות המסוכנת הנובעת מהמצב הפסיכיאטרי, יש ליתן משקל קטן מאוד, אם בכלל, לסוג האחר של הסכנה. שכן, יש מקום לספק של ממש, אם יש בהתנהגות השונה בעבר כדי להשליך על הערכת הסיכון להישנות התנהגות מסוכנת מהסוג האחר.

24. במקרה דנן, תהיה זו שגיאה חמורה אם בית המשפט יעלים עיניו מנסיבות התיק הקודם. שכן, מדובר בשתי מסכתות של הטלת אימה על אותה נפגעת. בשני המקרים מדובר באלימות פיזית. בשני המקרים מדובר באיומים. בשני המקרים מדובר בניסיון להשיג שליטה באמצעות האלימות והאיומים. בשני המקרים מדובר בשליטה הקשורה באופן הדוק לחשד של העורר כי המתלוננת בוגדת בו, או בגדה בו בעבר. אמנם, במקרה הקודם כללו מעשי העורר וכוונותיו גם ביטויים למחשבות שווא (כגון חשש שיש אנשים בתוך המזגן בבית החולים שמציצים על המתלוננת, או שיש אדם שאינו נראה תחת מיטתה), בעוד הפעם מדובר בחשדות לכאורה שאינן פסיכוטיות, אלא "רק" אובססיביות. עדיין, מדובר ברוח קנאה העוברת על העורר, המביאה אותו לעשות, לכאורה, מעשים רעים ומסוכנים לבת זוגו. ממילא, אין מנוס מלקחת את מעשי העבר הקרוב בחשבון, אף על פי שנקבע כי נעשו ללא אחריות פלילית.

25. עיון בהחלטת בית משפט השלום (כב' השופט י. עטר) מיום 24/06/2015 בתיק מ"ת 52705-06-15, בה בחן את מסכת הראיות בתיק הקודם, מלמד כי היו ראיות לכאורה טובות מאוד למעשים המבהילים שיוחסו לעורר. זאת, כאשר עדות המתלוננת חוזקה בנקודות שונות, בעדותם של קטין, של יולדת מהמחלקה בה שהתה, של אחות ושל עובדת סוציאלית.

26. אמנם, צודק הסנגור כי בהחלטת בית המשפט לפי סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, במסגרתה זיכה את העורר בהתאם להלכת **וחנון**, לא ציין בית המשפט באופן מפורש קביעה כי העורר ביצע את העבירה המיוחסת לו, כנדרש. אולם, העורר היה מיוצג ואף היה כשיר לעמוד לדין. הסנגור אז ביקש את הזיכוי בהתאם להלכת **וחנון**, אישר כי קיימות ראיות לכאורה לעבירה, וממילא משתמע שלא חלק על עצם ביצוע המעשים. מבלי לקבוע מסמרות בשאלה אם בנסיבות אלה יש לראות את העובדות כמוכחות במידה המקבילה ל"הרשעה קודמת", בוודאי שאין משקלו של תיק כזה פחות ממשקלו של תיק מב"ד, אשר בו נקבע כי קיימות ראיות לכאורה. הרי נקבע כי תיק מב"ד בו יש ראיות לכאורה, יכול לשמש להערכת המסוכנות בהליך המעצר (ראו לדוגמא בש"פ 6718/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 10.9.06), בש"פ 7947/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 3.11.10) או בש"פ 9583/11 **אלטלאלקה נ' מדינת ישראל** (מיום 27.12.11)).

27. טענת הסנגור שמבחינה משפטית לא ראוי להסתמך על תיק בו הנאשם זוכה, נכונה לעניין הערכת העונש הראוי, במסגרת הבניית הענישה. זאת, משום שבזיכוי על פי הלכת **וחנון** לא דבק כל רבב מוסרי, כמוסבר היטב באותה הלכה. עם זאת, אין מחלוקת כי גם מי שזוכה במסגרת הלכת **וחנון** יכול להישלח לאשפוז, ואפילו לאשפוז ממושך, נוכח מסוכנותו, כפי שקובע החוק, וכמעשה יום יום בבית המשפט. אולם, **עניינה של החלטה שלפנינו היום, אינו בשאלת הפגם המוסרי ואינו בשאלת ההלימה או הפגיעה בערכים המוגנים. עניינה של החלטה זו בהערכת מסוכנות קונקרטי של אדם מסוים, בזמן מסוים, בהקשר מסוים.** התיק הקודם, נוכח נסיבותיו הדומות, מעצים עד מאוד את ההערכה הקונקרטי, כי העורר היום מסוכן למתלוננת, מסוכן עד מאוד. יאמר עוד, כי מכלול הנתונים מלמד גם כי מדובר באדם המסוכן במידה מסוימת אף לציבור הרחב.

28. הסנגור בטיעונו הצביע על כמה שלבים של ההתרחשויות בשנה האחרונה, בהם המתלוננת ביקשה את קרבתו של העורר, רצתה להתגורר עמו, רצתה להביא לשחרורו ואף נהגה עמו בקירוב בשר. הסנגור סבור כי התנהגות זו של המתלוננת מלמדת כי אין היא חוששת מפניו חשש של ממש, וממילא אין להעריך את מסוכנותו כחמורה. אכן, יתכן שבשלבים שונים, המתלוננת העריכה את רמת הסכנה באופן שונה ממה שמעריך היום בית המשפט. יתכן, שהמתלוננת אף חשבה ליטול סיכון מחושב בעת שהתקרבה לעורר, שנית ושלישית, מטעמיה שלה. אולם, נוכח משקלם הכבד של כל הנתונים האובייקטיביים שפורטו לעיל, מעשי העבר עם מעשי ההווה, איני סבור שיש בעמדת המתלוננת, בעבר או בהווה, כדי להכריע.

29. נוכח כל האמור, לא זו בלבד שהחלופה שהוצעה בבית משפט השלום אינה הולמת את רמת המסוכנות, אין חלופה שתהלום את רמת המסוכנות של העורר כלפי המתלוננת. אף ההצעה לבחון אפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני מחוץ לכותלי בית המעצר אינה מתאימה לרמת המסוכנות. לפיכך, צדק בית משפט השלום שלא הורה על מתן תסקיר. צדק בית משפט השלום שהורה על מעצר עד תום ההליכים, מבלי לבחון כל חלופה נוספת.

30. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ו, 18 פברואר 2016, בנוכחות
העורר, ב"כ עו"ד חיימוביץ' והתובע עו"ד אסיף.